

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/78/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415209698
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1415209698.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej, st. a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobcov: 1. M. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, Y. Y., 2. M. Y. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XA, Y., 3. M. O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. G. XXXX/XX, V., zastúpení JUDr. Ľubomír Ivan, advokát, Námestie SNP 41, Zvolen, proti žalovaným: 1. N. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. N. I. P., Z., prechodne bytom E. XXXX/XX, Y., 2. Ľ. Y. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, Y., zastúpení AK JUDr. Jana Uhrinová s. r. o., Bezručova 1, Bratislava, o určenie, že pohľadávka patrí do dedičstva, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17. januára 2022 č. k. 9C/410/2015-264 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 13. apríla 2023 č. k. 9C/410/2015-350 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaným 1/, 2/ priznáva voči žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia proti žalovaným domáhali určenia, že do dedičstva po nebohej L. B., rod. U., nar. XX.XX.XXXX, zomretej dňa 18.07.2014, naposledy bytom E. XXXX/XX, Y., občianke SR, patrí pohľadávka voči žalovanému v 1. rade vo výške 49.125 eur. Žalovaným 1/, 2/ priznal voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobu odôvodnili tým, že všetci žalobcovia spolu so žalovanou v 2. rade sú zákonnými dedičmi po nebohej L. B., zomr. 18.07.2014. Žalobca v 1. rade bol jej synom a žalobcovia v 2. a 3. rade, ktorí boli jej vnukmi, sú potomkovia jej zomretého syna D. E., zomr. 05.08.2008. Dedičstvo po neb. L. B. prejednával Okresný súd Bratislava II. Nakoľko nedošlo k dohode dedičov, súd pod sp. zn. 46D/477/2014 vydal uznesenie, ktorým určil čistú hodnotu dedičstva sumou 3.940,54 eur a potvrdil nadobudnutie dedičstva po poručiteľke podľa dedičských podielov zo zákona tak, že žalovaná v 2. rade ako dcéra poručiteľky nadobudla dedičský podiel vo výške 1/3, žalobca v 1. rade ako syn poručiteľky vo výške 1/3 a žalobcovia v 2. a 3. rade ako vnuci poručiteľky nadobudli dedičský podiel, každý z nich v podiele 1/6. Žalobcovia v žalobe ďalej uviedli, že poručiteľka L. B. uzatvorila ako predávajúca dňa 19.09.2013 (10 mesiacov pred smrťou) kúpnu zmluvu, na základe ktorej previedla svoj podiel na nehnuteľnosti - byte č. X, nachádzajúceho sa na E. S. Č. XX J. Y., ktorý bol v jej podielovom spoluvlastníctve na žalovaného v 1. rade za kúpnu cenu 48.125 eur. Kúpna cena - suma 48.125 eur mala byť L. B. vyplatená tak, že suma 44.125 eur malo byť L. B. vyplatená k jej rukám z vlastných zdrojov žalovaného v 1. rade na jej bankový účet vedený v Československej obchodnej banke, a.s. č. ú. XXXXXXXXXXXX/

XXXX a zvyšok kúpnej ceny, suma 5.000 eur mala byť L. B. vyplatená na jej vyššie uvedený bankový účet z hypotekárneho úveru poskytnutého žalovanému v 1. rade bankovým ústavom Oberbank AG, pobočka zahraničnej banky v Slovenskej republike. Podľa žalobcom dostupných informácií, mala byť kúpna cena vyplatená L. B. vo výške prevyšujúcej kúpnu cenu a to v celkovej výške 49.125 eur tak, že dňa 01.10.2013 jej mala byť na bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vyplatená časť kúpnej ceny, suma 5.000 eur a dňa 03.10.2013 mala byť L. B. na bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vyplatená časť kúpnej ceny vo výške 44.125 eur. Z toho vyplýva, že poručiťka 10 mesiacov pred jej smrťou disponovala peňažnými prostriedkami vo výške 49.125 eur a zomrela vo veku 90 rokov. Keďže poručiťka v čase svojho života od predaja uvedenej nehnuteľnosti neinvestovala žiadne finančné čiastky, nepodnikala, nekupovala akékoľvek nehnuteľnosti, nenadobúdala hmotné ani nehmotné statky v objeme minutých peňažných prostriedkov, ani necestovala, nemala kde minúť peňažné prostriedky v objeme, ako sa zachovali na účtoch, ktoré boli prejednané v dedičskom konaní po nej. V posledných mesiacoch života mala zdravotné problémy a bola hospitalizovaná aj v nemocnici. Navyše, poberala starobný dôchodok v sume 469,20 eur mesačne. Žalobcovia majú vedomosť o tom, že aj v čase dedičského konania došlo k neoprávnenej manipulácii s účtami poručiťky. Finančnými prostriedkami L. B. disponovala žalovaná v 2. rade, ktorá s ňou v tom čase obývala spoločnú domácnosť, a ktorá v súčasnosti žije prechodne v poslednom bydlisku poručiťky, teda v nehnuteľnosti, ktorej časť poručiťka odplatne previedla na žalovaného v 1. rade. Žalobcovia majú vedomosť o tom, že L. B. kúpnu cenu, získanú za odpredaj bytu na E. S. bez právneho dôvodu zaslala žalovanému v 1. rade na jeho účet, čím poručiťke vznikla z titulu bezdôvodného obohatenia pohľadávka voči žalovanému v 1. rade (resp. môže ísť o pohľadávku z iného právneho dôvodu, ale o tom doposiaľ nemajú vedomosť), ktorá má byť zahrnutá do dedičstva po L. B.. Konajúca notárka v dedičskom konaní vyzvala žalovaného v 1. rade oznámiť, či má záväzok voči poručiťke L. B., pričom reagoval, že žiadny nemá. Uvedená pohľadávka preto v dedičskom konaní po poručiťke L. B. nemohla byť prejednaná.

3. Žalovaní v 1. a 2. rade vo vyjadrení k žalobe uviedli, že predmetná nehnuteľnosť - byt č. X na E. S.. XX J. Y. bol v podielovom spoluvlastníctve poručiťky L. B. z dôvodu, že po smrti jej manžela Ľ. B., ktorý zomrel 23.08.2008, v zmysle zákonných dedičských podielov okrem manželky L. B. dedili podiel na nehnuteľnosti aj deti Ľ. B., a to: G. B., D. Y. a Ľ. Z., ktoré nepochádzali z manželstva L. B. a Ľ. B.. Poručiťka vzhľadom na svoj vek (nedožitých 90 rokov) a mnohé mimosúdne rokovania s deťmi Ľ. S. B. vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva sa rozhodla situáciu riešiť tak, že predá svoj spoluvlastnícky podiel na predmetnej nehnuteľnosti svojmu vnukovi - žalovanému v 1. rade, ktorý jediný prejavil záujem jej pomôcť vyriešiť túto náročnú situáciu. Podieloví spoluvlastníci G. B., D. Y. a Ľ. Z. trvali na tom, aby bolo ich podielové spoluvlastníctvo na nehnuteľnosti vyporiadané vyplatením za ich jednotlivé spoluvlastnícke podiely, pričom pre nich nebolo rozhodujúce, či ich vyplatí L. B.Č., alebo že svoje podiely predajú tretej osobe, prípadne vnukovi poručiťky. Keďže L. B. mala takmer 90 rokov, teda nemala možnosť čerpať finančné prostriedky z banky, a nakoľko žalobcovia v 1. až 3. rade nemali snahu jej v tejto otázke pomôcť, požiadala žalovaného v 1. rade o pomoc vyporiadanie spoluvlastníckych podielov s deťmi jej nebohého manžela vyriešiť a mohla pokojne umrieť. Pani B. totiž mala obavu, že keď zomrie, bude predmetná nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve 7 dedičov (teda zákonných dedičov po jej zomretom manželovi a zákonných dedičov po nej). Ľ. B. a L. B. spolu nemali žiadne deti, teda žiadnych spoločných zákonných dedičov. Žalovaní vo vyjadrení ďalej uviedli, že za účelom vyplatenia ustupujúcich podielových spoluvlastníkov - predávajúcich G. B., D. Y. a Ľ. Z. a rovnako aj L. B. si žalovaný v 1. rade vybavil v banke hypotekárny úver. Z tohto hypotekárneho úveru vyplatil podielových spoluvlastníkov predmetnej nehnuteľnosti. Nakoľko G. B., D. Y. a Ľ. Z. prináležal na uvedenej nehnuteľnosti spoluvlastnícky podiel každého o veľkosti 1/8 k celku, každému z týchto podielových spoluvlastníkov vyplatil sumu 10.628 eur. Poručiťka L. B. mala na tejto nehnuteľnosti podiel 5/8 k celku, žalovaný v 1. rade jej vyplatil sumu 49.125 eur. Prvá časť kúpnej ceny bola L. B. vyplatená dňa 01.10.2013 na jej bankový účet vedený v Československej obchodnej banke, a.s. č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX a ďalšia časť kúpnej ceny vo výške 44.125 eur jej bola vyplatená dňa 03.10.2013 na jej bankový účet vedený v Československej obchodnej banke, a.s. č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX. Žalovaní v ďalšom uviedli, že žalovaná v 2. rade, dcéra poručiťky sa o svoju matku príkladne starala. Žalobcovia v 1. až 3. rade o ňu neprejavovali záujem žiadnym spôsobom. Žalovaná v 2. rade mala dispozičné právo k vyššie uvedeným účtom poručiťky vedeným v peňažnom ústave Československá obchodná banka, nakoľko niektoré úkony a platby si jej matka už vzhľadom na jej vek nedokázala zabezpečiť sama. Nie je pravdou, že žila s matkou v spoločnej domácnosti. Naopak, dennodenne k nej dochádzala, aby jej pomohla s prípadnou návštevou lekára a so zabezpečením ďalších potrieb. Žalovaní uviedli, že je právne irelevantné, čo poručiťka so svojimi finančnými prostriedkami získanými

od žalovaného v 1. rade urobila. Bol to jej majetok a sama sa mohla rozhodnúť, ako s ním naloží. V prípade, že by tieto finančné prostriedky darovala na charitu prostredníctvom jej vnuka, bolo by to len jej rozhodnutie. Neobstojí tvrdenie žalobcov, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie, na základe ktorého by údajne mala vzniknúť p údajná pohľadávka poručiťky vo vzťahu k žalovanému v 1. rade a preto je vylúčené uvažovať o tom, že pohľadávka vznikla. Ak by aj došlo k vráteniu kúpnej ceny za spoluvlastnícky podiel poručiťky na účet žalovaného v 1. rade, toto by bolo rozhodnutím poručiťky, ktoré mohla realizovať vzhľadom na okolnosti, ktoré s predmetnou vecou súviseli. Napokon žalovaní vo vyjadrení uviedli, že treba vziať do úvahy skutočnosť, že žalovaný v 1. rade sa pričínil o to, aby sa predmetná nehnuteľnosť zachovala minimálne do obdobia dožitia poručiťky. Žalovaný v tomto zmysle vynaložil maximálne úsilie v záujme pohodlia a komfortu pre poručiťku tým, že prevzal na seba záväzok z hypotéky, čo poručiťka určite ocenila. Ak poručiťka vrátila kúpnu cenu na účet žalovaného v 1. rade, tento úkon by sa dal vnímať ako prejav vďaky vo vzťahu k vnukovi a nemožno ho chápať ako neoprávnený majetkový prospech na jeho strane.

4. Rozsudkom zo dňa 07.12.2016, č. k. 9C/410/2015-107 súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31.10.2019, č. k. 4Co/299/2017-150 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom uznesení krajský súd uviedol, že súd nárok žalobcov subsumoval pod ust. § 80 písm. c) O.s.p., účinného do 30.06.2016, pričom dňom 01.07.2016 bola do právneho poriadku SR zavedená nová procesná norma, a to, zákon č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“, podľa ktorého jeho ustanovenia jeho ust. § 470 ods. 1 je nový procesný kódex okamžite aplikovateľný i na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Keďže súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa právnej normy, ktorá vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 1 C.s.p. v čase vydania preskúmaného rozhodnutia nebola účinná a nebola tak aplikovateľná na danú vec, dopustil sa pri svojom právnom posúdení veci omylu. Odvolací súd dospel k záveru, že súd otázku existencie naliehavého právneho záujmu neposudzoval právne dostatočne, keď navyše ani ex offico neskúmal pasívnu legitímáciu oboch žalovaných vo vzťahu k požadovanému určení, nezaoberal sa právnym posúdením a vyhodnotením tej nespornej skutočnosti, že žalovaný 1/ nie je dedičom po poručiťke L. B., necitoval právne normy, ktoré tieto aspekty veci riešia a svoj spôsob ich aplikácie a svoje právne úvahy v tomto smere v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysvetlil. Nezaoberal sa tým, či nemožno vzhľadom na ukončené dedičské konanie po poručiťke Helene Fratričovej žalovať žalovaného 1/ na plnenie, z ktorého dôvodu by na požadovanom určení chýbal naliehavý právny záujem. Za dôvodnú krajský súd vyhodnotil aj odvolaciu námietku žalobcov pokiaľ ide kritérium preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a s tým spojené kritérium, aby spôsobom odôvodnenia súdneho rozhodnutia nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zistil, že je v ňom uvedená len právna citácia ustanovenia OZ, pod ktorú súd prvej inštancie právny titul prevodu finančných prostriedkov poručiťkou na žalovaného 1/ subsumoval, avšak bez bližšieho vysvetlenia aplikačného postupu pri tejto právnej norme vo všeobecnosti a už úplne bez uvedenia vlastných aplikačných právnych úvah na danú vec. I podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie pochybil, ak v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol svoje zistenia, vyhodnotením ktorých konkrétnych dôkazov dospel k záveru o uzavretí darovacej zmluvy medzi poručiťkou a žalovaným 1/, kedy k uzavretiu tohto právneho úkonu malo dôjsť a ktoré zo zákonných predpokladov na jeho vznik boli akým spôsobom naplnené. Je pravdou, že v zmysle zásady "súd pozná právo" nebolo povinnosťou žalovaných svoje skutkové tvrdenia o dôvode prevodu finančných prostriedkov poručiťkou na žalovaného 1/ pomenovať relevantným právnym úkonom, tiež je potrebné súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaných, že k uzatvoreniu darovacej zmluvy možno dôjsť aj konkludentne, ak predmetom darovania nie je nehnuteľnosť, avšak je potrebné vyhodnotiť za relevantnú a opodstatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcov, že súd prvej inštancie po právnom posúdení právneho úkonu, titulom ktorého podľa neho došlo k predmetnému prevodu peňazí, bol v záujme zachovania práva strán sporu na realizáciu svojich procesných práv, medzi ktoré patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v záujme možnosti brániť sa proti záverom súdu prvej inštancie v rámci odvolacieho konania, povinný svoje právne závery odôvodniť zákonným spôsobom v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, ktorú povinnosť v danej veci z vyššie uvedených dôvodov nespĺnil.

5. Súd prvej inštancie postupujú v zmysle intencií rozhodnutia krajského súdu, opätovne právne posúdil žalobou uplatnený určovací návrh podľa aktuálnej právnej úpravy danej ust. § 137 písm. c) a d) C.s.p., skúmal otázku existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení podľa ust. § 137 písm.

c) CSP, ako aj opodstatnenosť žaloby podľa ust. § 137 písm. d) C.s.p. a v tom prípade skúmať existenciu osobitného predpisu oprávňujúceho žalobcov na podanie predmetnej žaloby, a prioritne ex offo sa zaoberal vecnou legitimáciou všetkých subjektov sporu v konaní.

6. Vzhľadom k tomu, že predmetom sporu je určovacia žaloba, konštatoval, že pre jej úspešnosť sa vyžaduje, že účastníci majú vecnú legitimáciu a preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

7. Uviedol, že konanie o dedičstve je mimosporovým konaním, ktorému neprináleží, aby sa zaoberalo majetkom a dlhmi poručiteľa, ktoré sú medzi dedičmi sporné, keď súdny komisár konštatuje iba ich spornosť, viac na ne neprihliada a riadne pokračuje v dedičskom konaní. Uvedené neznamena, že podľa citovaného ustanovenia Civilného mimosporového poriadku, nemožno podať žalobu (mimo dedičského konania) o určení, že poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom veci, s cieľom vyriešiť spornosť v tejto otázke. Aktívne legitimovaní na podanie takejto žaloby sú účastníci dedičského konania, ktorí tak môžu urobiť počas prebiehajúceho konania o dedičstve, ako aj po jeho skončení. Pasívne legitimovaní sú všetci ostatní dedičia, konania o žalobe sa musia zúčastniť (buď ako žalobcovia, alebo ako žalovaní) všetci dedičia a ak následne súd rozhodne, že určitá vec do dedičstva patrí, prejedná sa v „dodatočnom dedičskom konaní“.

8. Súd prvej inštancie konštatoval, že na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitimácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nemal za rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

9. Vzhľadom k tomu, že žalovaný v 1. rade nie je dedičom po poručiťelke L. B., dospel k záveru, že nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný, keďže nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Tiež právne uzavrel, že žalovaná v 2. rade je síce dedičkou po poručiťelke L. B., správne je žalovaná, nie je však nositeľkou hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (nevlastní žalobcami tvrdenú pohľadávku).

10. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol podľa § 137 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 460 Občianskeho zákonníka, (ďalej len „OZ“), § 461 ods. 1 OZ, § 473 ods. 1, 2 OZ, § 212 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“), § 175q ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), § 470 ods. 1 OZ, § 451 ods. 1, 2 OZ a § 456 OZ.

11. Konštatoval, že základnou podmienkou dôvodnosti, a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c/ C.s.p. je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení skúma súd zo zákona v každom štádiu konania a to z úradnej povinnosti. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Naliehavý právny záujem na určení práva je daný vtedy, ak by bez takéhoto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo ak by sa jeho právne postavenie bez tohto určenia stalo neistým. Uvedené predpokladá existenciu aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý iným právnym prostriedkom nemožno odstrániť. Posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení preto súvisí aj s vyriešením otázky, či sa konkrétnou žalobou môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom postavení. Žaloba na určení nie je spravidla opodstatnená tam, kde sa možno domáhať ochrany žalobcu žalobou na plnenie, resp. inou žalobou. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby

súd mohol žalobe meritórne vyhovieť. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie bez ďalšieho k zamietnutiu určovacej žaloby.

12. V posudzovanej veci z obsahu spisu vyvodil, že všetci žalobcovia spolu so žalovanou v 2. rade sú zákonnými dedičmi po nebohej L. B., zomr. 18.07.2014. Žalobca v 1. rade bol jej synom a žalobcovia v 2. a 3. rade ktorí boli jej vnukmi, sú potomkovia jej zomretého syna D. E., zomr. 05.08.2008. Dedičstvo po neb. L. B. prejednával Okresný súd Bratislava II. Nakoľko nedošlo k dohode dedičov, súd pod sp. zn. 46D/477/2014 vydal uznesenie, ktorým určil čistú hodnotu dedičstva sumou 3.940,54 eur a potvrdil nadobudnutie dedičstva po poručiteľke podľa dedičských podielov zo zákona tak, že žalovaná v 2. rade ako dcéra poručiteľky nadobudla dedičský podiel vo výške 1/3, žalobca v 1. rade ako syn poručiteľky vo výške 1/3 a žalobcovia v 2. a 3. rade ako vnuci poručiteľky nadobudli dedičský podiel, každý z nich v podiele 1/6. Súd v dedičskom konaní po poručiteľke L. B., nar. XX.XX.XXXX, zomr. 18.07.2014, naposledy bytom E. XXXX/XX, Y. neprejednal dedičmi - v tomto konaní žalobcami 1/ až 4/ tvrdenú pohľadávku poručiteľky voči žalovanému 1/ vo výške 49.125 eur, keď sa obmedzil len na zistenie jej spornosti a ďalej na ňu neprihliadal.

13. Za predmet tohto konania a posudzovania súdom označil žalobcami uplatnený nárok na určenie, že do dedičstva po nebohej L. B., nar. XX.XX.XXXX, zomr. 18.07.2014, naposledy bytom E. XXXX/XX, Y., patrí pohľadávka voči žalovanému 1/ vo výške 49.125 eur. Konštatoval, že žalobcovia sa takto domáhajú vydania určovacieho rozsudku aj napriek skutočnosti, že ochrany svojich nárokov sa mohli domáhať a aj sa domáhajú žalobou na plnenie podanou na Okresný súd Zvolen dňa 28.09.2015 vedenou pod sp. zn. 13C/353/2015, ktorou žalobou sa domáhajú voči žalovanému v 1. rade peňažného plnenia, zaplatenie sumy 32.750 eur s príslušenstvom. Zaujal právny názor, že takáto žaloba je správne zvolený procesný nástroj ochrany žalobcov, keď žaloba na plnenie má prednosť pred určovacou žalobou.

14. Vyslovil názor, že právo žalobcov nie je v danej veci nijakým spôsobom ohrozené a ani ich postavenie by sa bez požadovaného určenia nestalo neistým, práve naopak, určenie, ktorého sa žalobcovia 1/ až 3/ domáhajú, za predpokladu úspechu by muselo nasledovať dodatočné dedičské konanie. Taktiež súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/69/2008 zo dňa 25.06.2009, podľa ktorého spornosť otázky, čo patrí do dedičstva, je aktuálna iba medzi dedičmi. Medzi dedičmi a tretími osobami žaloba o určenie nič nevyrieši (právne postavenie dedičov sa nezmení a na základe takéhoto požadovaného určenia veci z dedičstva nenadobudnú), preto na ich strane absentuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pričom nedostatok naliehavého právneho záujmu sám o sebe odôvodňuje zamietnutie žaloby. Možným riešením by bola iba žaloba na plnenie.

15. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že naliehavý právny záujem v posudzovanej veci nevyplýva z osobitného právneho predpisu. Právny záujem na určení práva vyplýva z právneho predpisu, ak právny predpis určitú osobu oprávňuje alebo jej ukladá podať bližšie špecifikovanú určovaciu žalobu. Ustanovenie § 212 ods. 1 C.m.p. dáva účastníkovi dedičského konania možnosť uplatniť si svoje sporné nároky žalobou na súd, nakoľko samotné dedičské konanie je konaním nesporovým, avšak tento právny predpis neukladá účastníkovi dedičského konania, aby sa svojho sporného nároku domáhal určovacou žalobou, a teda naliehavý právny záujem v tomto konaní nevyvodil z osobitného právneho predpisu.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené, podľa názoru súdu prvej inštancie predmetná žaloba nevytvára pevný právny základ medzi stranami sporu, keď za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Dospel k záveru, že žalobcovia 1/ až 3/ nemajú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že ich pohľadávka patrí do dedičstva po poručiteľke, z ktorého dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. vzhľadom na plný úspech žalovaných v spore.

18. Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolanie žalobcovia z odvolacích dôvodov podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP a žiadali napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alebo postupom podľa ust. § 388 CSP zmeniť a žalobe vyhovieť a zaviazať žalovaných nahradiť im trovy konania a trovy právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Mali za to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP), a tiež z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa nich

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP). Poukázali na to, že v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP sú citované vady konania, pre ktoré je možné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. V zásade ide o vady, ktoré sú porušením základného práva sporovej strany na spravodlivý proces, ktoré je v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem zákonom zaručené aj článkom 46 a nasl. Ústavy SR, aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému dohovoru pristúpila aj Slovenská republika a stal sa súčasťou Ústavy SR. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie sa považuje aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavke na riadne odôvodnenie rozsudku súdu zodpovedá povinnosťou súdu riadne odôvodniť rozhodnutie, pretože ide o právo sporovej strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami sporovej strany. Porušením uvedeného práva sporovej strany na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa sporovej strane, okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rovine polemiky s jeho dôvodmi v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá právo podať odvolanie i možnosť odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie. Napadnutý rozsudok považujú za nepreskúmateľný, keďže v ňom súd prvej inštancie neuviedol dostatočné odôvodnenie, na základe ktorého by bol zrejmy myšlienkový pochod na základe ktorého, súd prvej inštancie dospel k svojmu rozhodnutiu, a to najmä vo vzťahu k posúdeniu otázky naliehavého právneho záujmu. Súd prvej inštancie žalobu zamietol len z dôvodu, že podľa názoru súdu prvej inštancie na požadovanom určené nie je v tomto prípade naliehavý právny záujem, keďže žalovaný v 1. rade nie je dedičom a žalovaná v 2. rade síce dedičom je, ale nie je vlastníkom spornej pohľadávky. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil absenciu naliehavého právneho záujmu tým, že prípadným vyhovením žalobe by sa z ich pohľadu nič nezmenilo a správne je potrebné spor riešiť žalobou na plnenie. Z uvedeným názorom súdu prvej inštancie nesúhlasili. Zdôraznili, že aj keď žalovaný v 1. rade nie je dedičom, je osobou povinnou bezdôvodné obohatenie a teda pohľadávku, o ktorej sa má určiť, že patrí do dedičstva, vydať a preto je podľa ich názoru jeho postavenie ako strany sporu nutné. Zároveň podľa nich platí, že stranami sporu sú všetci dedičia a preto je otázka aktívnej či pasívnej vecnej legitímácie vyriešená. Ak totiž súd prvej inštancie uvádza, že pri takejto určovacej žalobe majú byť stranami sporu všetci dedičia, túto podmienku považovali za splnenú. Tieto úvahy súdu prvej inštancie podľa nich však nie sú pri posudzovaní tejto žaloby na mieste, nakoľko otázku, kto je dedičom, posudzuje súd v samostatnom dedičskom konaní a nie súd pri rozhodovaní o tom, či pohľadávka patrí alebo nepatrí do dedičstva. Nesúhlasili ani s názorom súdu prvej inštancie o tom, že ako žalobcovia nemajú na požadovanom určení naliehavý právny záujem, pretože ich situácia by sa požadovaným určením nezmenila. V teoretickej rovine súhlasili, že je v danom prípade možné podať aj žalobu na plnenie, ktorú žalobcovia ako správne uvádza súd prvej inštancie aj podali, ale vyslovene z bdelosti a opatrnosti, aby sa predmetná pohľadávka nepremičala skôr ako súd prvej inštancie rozhodne, že vôbec do dedičstva patrí. Samotná podaná žaloba na plnenie však bez toho, aby žalobcovia disponovali osvedčením o dedičstve (ktorým zedia pohľadávku po poručiťovi a stanú sa tak jej vlastníkami) nemá žiadnu relevanciu a nemôže byť podľa nich úspešná. Práve túto skutočnosť označili za naliehavý právny záujem žalobcov na požadovanom určení. Tento názor jednoznačne potvrdila aj vo veci konajúca notárka, ktorá sa v dedičskom konaní odmietla danou pohľadávkou zaoberať a s poukazaním na ustanovenie § 175k ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (uvedenému ustanoveniu v súčasnosti zodpovedá ustanovenie § 198 ods. 1 Civilného mimosporovného poriadku) a v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 (aktuálne účinné) Civilného mimosporovného poriadku ich odkázala práve na podanie žaloby, ktorú v tomto konaní podali.

Čo sa týka samotného inštitútu žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva, nemali za rozhodné, či tá osoba, ktorá popiera, že „určitá vec alebo majetková hodnota do dedičstva patrí“, je zároveň potencionálne aj dedičom poručiťeľa. Pre potreby takéhoto konania je treťou osobou, ktorá tvrdí, že „nie poručiťeľ bol vlastníkom veci ku dňu smrti, ale ja“, a teda je logicky v opozite voči dedičom a je nutné, aby bola stranou sporu pri určovacej žalobe. Tiež mali za zrejmé, že ako žalobcovia, ktorí sa na súd obrátili prichádzajú do úvahy ako dedičia po poručiťovi, tak automaticky majú naliehavý právny záujem na určení, či do dedičstva určitá vec alebo majetková hodnota patrí. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 3Cdo/154/2010 zo dňa 16.12.2012 jasne konštatuje, že súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá - ktorá vec patrí do dedičstva po poručiťovi. V konaní o takých žalobách ide o posúdenie, či poručiťeľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiťeľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na

rozhodnutie súdu. V dôsledku nesprávneho výroku súdu prvej inštancie vo veci samej považovali za nesprávny tiež výrok o ich povinnosti nahradiť žalovaným trovy konania.

19. Žalovaní v odvolacej replike nesúhlasili s odvolacími dôvodmi žalobcov a to z dôvodu, že Okresnému súdu Bratislava IV bol uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, v ktorom uvedené, úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne posúdiť uplatnený určovací návrh podľa aktuálnej právnej úpravy a skúmať otázku existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, prípadne posúdiť opodstatnenosť žaloby podľa ustanovenia § 137 písm. d) CSP a v tom prípade skúmať existenciu osobitného predpisu oprávňujúceho žalobcov na podanie predmetnej žaloby, vec následne prípadne aj vecne prejednať, v rámci prejednávania veci sa prioritne ex officio zaoberať vecnou legitimitáciou všetkých subjektov sporu a nové rozhodnutie vo veci odôvodniť zákonom zodpovedajúcim spôsobom za účelom jeho preskúmateľnosti stranami sporu a prípadne aj odvolacím súdom. Okresný súd Bratislava IV opätovne prejednal vec a po vykonanom doplnení dokazovania sa výslovne riadil usmerneniami krajského súdu a následne podľa nich správne právne vec posúdil a následne vydal rozhodnutie vo veci. Pripomenuli, že žalobcovia v 1. - 3. rade sa domáhajú vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že do dedičstva po nebohej L. B. patrí pohľadávka vo výške 49.125 eur. Namietali, že žalobcovia zrejme opomenuli skutočnosť, že žalovaná v 2. rade je dedičkou po p. L. B. a ona nie je v tomto konaní na strane žalobcov, ale na strane žalovaných a preto nie je možné vyčíslovať údajnú pohľadávku sumou vo výške 49.125 eur, nakoľko z uvedenej údajnej pohľadávky by 1/3 mala patriť žalovanej v 2. rade, avšak táto žalobný návrh popiera v plnom rozsahu a žalobcom v 1. - 3. rade by z tejto údajnej pohľadávky prináležali iba 2/3 k celku v zmysle ich zákonných dedičských podielov, teda len 36.843,75 eur. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považovali za správne aj z dôvodu, že spornosť, čo patrí do dedičstva, je podľa nich aktuálna iba medzi dedičmi. Medzi dedičmi a tretími osobami (žalovaný v 1. rade) žaloba o určenie, že pohľadávka patrí do dedičstva, nič nevyrieši (právne postavenie dedičov sa nezmení a na základe takéhoto požadovaného určenia veci z dedičstva nenadobudnú), preto na ich strane absentuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pričom nedostatok naliehavého právneho záujmu sám osebe odôvodňuje zamietnutie žaloby. Žalovaný v 1. rade nie je dedičom po poručiťelke L. B. v predmetnom dedičskom konaní. Žalovaná v 2. rade dcéra poručiťelky už nie je v konaní pasívne legitimovaná, nakoľko pri podaní žaloby sa snažili navodiť dojem žalobcovia, že žalovaná v 2. rade disponovala s finančnými prostriedkami poručiťelky, avšak v konaní vyšlo najavo, že žalovaná v 2. rade stratila podmienku pasívnej legitimitácie v predmetnom spore a žalovaný v 1. rade nie je dedičom. Mali za to, že okresný súd sa vysporiadal a dostatočne odôvodnil svoje úvahy v rozsudku, kde uviedol, že naliehavý právny záujem v posudzovanej veci nevyplýva z osobitného predpisu. Právny záujem na určení práva vyplýva z právneho predpisu, a právny predpis určitú osobu oprávňuje alebo jej ukladá podať bližšie špecifikovanú určovaciu žalobu. Ďalej súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že ustanovenie § 212 ods. 1 C.m.p. dáva účastníkom dedičského konania možnosť uplatniť svoje sporné nároky žalobou na súd, nakoľko samotné dedičské konanie je konaním nesporným, avšak tento právny predpis neukladá účastníkom dedičského konania, aby sa svojho sporného nároku domáhali určovacou žalobou, z čoho vyvodil, že v tomto konaní naliehavý právny záujem nevyplýva z osobitného predpisu. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii ďalej uvádza, že právo žalobcov nie je v predmetnej veci žiadnym spôsobom ohrozené a ani ich právne postavenie sa bez tohto požadovaného určenia nestane neistým. Rovnako súd prvej inštancie opiera svoje rozhodnutie o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/69/2008 zo dňa 25.06.2009, z ktorého vyvodil, že spornosť otázky, čo do dedičstva patrí, je aktuálna iba medzi dedičmi, čo v danom prípade nie je splnené. Medzi dedičmi a tretími osobami žaloba o určenie nič nevyrieši (právne postavenie dedičov sa nezmení a na základe takéhoto požadovaného určenia veci z dedičstva nenadobudnú), preto na ich strane absentuje naliehavý právny záujem a sám o sebe odôvodňuje zamietnutie žaloby, prihliadnuc na to, že na strane žalobcov nie sú všetci dedičia, žalovanej v 2. rade rovnako svedčí dedičský titul v dedičskom konaní. Naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Je tomu tak v prípade, ak právny predpis určitú osobu oprávňuje alebo zaväzuje podať určovaciu žalobu. V takomto prípade žalobca nie je ani povinný v žalobe tvrdiť, že naliehavý právny záujem je daný, nakoľko to, že daný je, sa prezumuje. Takýmito žalobami sú napríklad v zmysle ust. § 55 ods. 1 Exekučného poriadku žaloba na vylúčenie veci z exekúcie, ak tretia osoba (niekto iný ako povinný) uplatňuje právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu (žalovaným je v takomto prípade ten, kto v exekúcií vystupuje ako oprávnený) alebo v zmysle ust. § 32 zákona o konkurze a reštrukturalizácii žaloba na určenie popretej pohľadávky prihlásenej do konkurzu. Pri žalobe na vylúčenie veci z exekúcie (tzv. excindačná žaloba) je naliehavý právny záujem žalobcu vyjadrený tým, že mu reálne hrozí, že jeho vec bude speňažená, nakoľko nie povinný, ale on je vlastníkom exekvovanej veci. Podľa ich názoru v predmetnom konaní nejde o žiadnu z vyššie uvedených žalôb, preto žalovaní mali za to, že v danom

prípade naliehavý právny záujem nie je daný. Žalovaní uviedli, že žalobcovia 1/, 2/, 3/ podali na Okresný súd vo Zvolene žalobu na plnenie, kde si špekulatívne založili príslušnosť súdu s tým, že žalovali spolu so žalovanými aj spoločnosť Lulv & D3, s.r.o., ktorá nemá s predmetným konaním nič spoločného a žalovaní o takejto spoločnosti nemajú žiadnu vedomosť, že by mala byť účastníkom konania. Žalovaní podali námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu vo Zvolene, ihneď ako sa o tomto konaní dozvedeli, avšak okresný súd nedal žalovaným odpoveď na túto otázku miestnej nepríslušnosti a konanie dňa 20.10.2016 prerušil v tejto veci až do právoplatného skončenia tohto konania. Konanie Okresného súdu vo Zvolene sa javí žalovaným netransparentné obzvlášť za predpokladu, že právny zástupca žalobcov je advokátom vo Zvolene, kde v tejto veci mohol intervenovať. Vzhľadom na vyššie uvedené, žiadali, aby odvolací súd rozsudok prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdil a zaviazal žalobcov na náhradu trov odvolacieho konania.

20. V následnom vyjadrení žalobcovia naďalej v plnom rozsahu trvali na svojom odvolaní a mali za to, že skutočnosti v ňom uvedené sú pravdivé a úplné. Trvali na tom, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťami uvedenými v ich odvolaní a rozhodol bez náležitého odôvodnenia rozhodnutia, pričom pri rozhodovaní nepoužil relevantné právne argumenty a najmä nesprávne vyhodnotil skutkový a právny stav. Žalovaným vytkli, že vo svojom vyjadrení uvádzajú skutočnosti, ktoré sú absolútne totožné s napadnutým rozsudkom, resp. ide priamo o reprodukciu napadnutého rozsudku. Preto v tomto vyjadrení odkázali na ich podané odvolanie, v ktorom sme uviedli, prečo majú napadnutý rozsudok za nesprávny a nezákonný. Pokiaľ ide o existenciu či neexistenciu naliehavého právneho záujmu uviedli, že naďalej nerozumejú argumentácii súdu prvej inštancie a žalovaných. V prípade úspechu podanej žaloby by pohľadávka voči žalovanému patrila do dedičstva, bola by predmetom dedenia a následne by žalobcovia mali reálny nárok na jej vymáhanie voči žalovanému v 1. rade. Už len týmto faktom je podľa nich v plnom rozsahu daný naliehavý právny záujem na určení v zmysle nimi podanej žaloby. Mali za to, že existuje pohľadávka poručiťky voči žalovanému v 1. rade (čo mali v konaní aj za riadne preukázané). Takúto pohľadávku je potrebné najprv v rámci dedičského konania prededieť a musí ju niekto z dedičov alebo všetci dedičia nadobudnúť. Až potom je možné uplatniť ju riadne na súde bez toho, aby bola žaloba vopred odsúdená na neúspech. Naliehavý právny záujem je teda podľa nich zreteľný a je daný tým, že bez určenia, či pohľadávka do dedičstva patrí, im súd bezdôvodne odníma možnosť sa zaplatenia tejto pohľadávky domáhať. Tento názor jasne potvrdila aj vo veci konajúca notárka, ktorá bez súdneho rozhodnutia odmietla pohľadávku v dedičskom konaní prejednať. Nie je pri podľa nich na mieste ani námietka o vecnej legitímácii s ohľadom na to, že takáto určovacia žaloba upravuje pomery len medzi dedičmi, pretože stranami sporu sú dedičia a ak by žalovaný v 1. rade aj bol v rámci konania ako žalovaný „nadbytočný“ (čo vzhľadom na to, že pohľadávka smeruje práve voči nemu, podľa nich nie je), tak stále sú stranami sporu všetci dedičia po poručiťke. Bola to práve žalovaná v 2. rade, ktorá v dedičskom konaní namietala, že pohľadávka do dedičstva nepatrí a práve preto bolo z ich strany nutné iniciovať toto konanie, čím je opäť naliehavý právny záujem na požadovanom určení daný. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené naďalej trvali na nimi podanom odvolaní.

21. Žalovaní 1/, 2/ v odvolacej duplike odkázali v plnom rozsahu na nimi aplikovanú procesnú obranu a na uplatnené námietky, na ktorých aj naďalej trvajú v plnom rozsahu. Žalovaní nesúhlasili s dôvodmi žalobcov uvedenými v odvolacej replike a to z dôvodu, že Okresnému súdu Bratislava IV bol uznesením Krajského súdu zo dňa 31.10.2019 pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, pričom je v ňom uvedené, úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne posúdiť uplatnený určovací návrh podľa aktuálnej právnej úpravy a skúmať otázku existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, prípadne posúdiť opodstatnenosť žaloby podľa ustanovenia § 137 písm. d) a v tom prípade skúmať existenciu osobitného predpisu oprávňujúceho žalobcov na podanie predmetnej žaloby, vec následne prípadne aj vecne prejednať, v rámci prejednaní veci sa prioritne ex offio zaoberať vecnou legitímáciou všetkých subjektov sporu a nové rozhodnutie vo veci odôvodniť zákonu zodpovedajúcim spôsobom za účelom jeho preskúmateľnosti stranami sporu a prípadne aj odvolacím súdom. Mali za to, že Okresný súd Bratislava IV opätovne prejednal vec a po vykonanom doplnení dokazovania sa výslovne riadil usmerneniami krajského súdu a následne správne právne vec posúdil a následne vydal rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie mali za správne aj z dôvodu, že spornosť, čo patrí do dedičstva je aktuálna iba medzi dedičmi. Medzi dedičmi a tretími osobami (žalovaný v 1. rade) žaloba o určení, že pohľadávka patrí do dedičstva, nič nevyrieši (právne postavenie dedičov sa nezmení a na základe takéhoto požadovaného určenia veci z dedičstva nenadobudnú), preto na ich strane absentuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pričom nedostatok naliehavého právneho záujmu sám osebe odôvodňuje zamietnutie návrhu. Žalovaný v 1.

rade nie je dedičom po poručiiteľke Helene Fratričovej v predmetnom dedičskom konaní. Žalovaná v 2. rade, dcéra poručiiteľky už nie je v konaní pasívne legitimovaná, nakoľko pri podaní žaloby sa snažili navodiť dojem žalobcovia, že žalovaná v 2. rade disponovala s finančnými prostriedkami poručiiteľky, avšak v konaní vyšlo najavo, že žalovaná v 2. rade stratila podmienku pasívnej legitimácie v predmetnom spore a žalovaný v 1. rade nie je dedičom. Súd prvej inštancie vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba o určenie, že pohľadávka v sume 49.125,00 eur patrí do dedičstva, nie je žalobou, ktorou by navrhovatelia mohli odstrániť neistý právny stav žalobcov. O naliehavý právny vzťah alebo právo existuje, buď ak bolo ohrozené právo navrhovateľov, alebo by sa ich právne postavenie stalo neistým. Teda musí ísť buď o právny vzťah (právo) už existujúce aspoň v dobe vydania rozhodnutia alebo o takú jeho procesnú príp. hmotnoprávnu situáciu, v ktorej by objektívne už v existujúcom právnom vzťahu mohol byť ohrozený, príp. pre svoje neisté postavenie by mohol byť vystavený konkrétnej ujme. Naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit (to čoho sa žalobca domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo jeho neistoty v právnom vzťahu. Podaná určovacia žaloba podľa nich spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť nasledovať ďalšie konanie s príhľadnutím aj na skutočnosť, že žalovaná v 2. rade sa s týmto konaním nestotožňuje. Žalobcovia sa domnievajú a na tom postavili celú svoju žalobu, že tretia osoba, ktorá nie je dedičom (žalovaný v 1. rade) nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k pohľadávke podľa tejto žaloby a domnievajú sa, že táto by mala patriť do dedičstva po poručiiteľke, avšak v danom prípade sa nejedná o názor celého okruhu dedičov, nakoľko jednou z dedičiek je aj žalovaná v 2. rade. Aj na základe vyššie uvedeného navrhli súdu druhej inštancie, aby rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 9C/410/2015 zo dňa 17.01.2022 ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p potvrdil a priznal žalovaným v I. a v II. rade trovy odvolacieho konania.

22. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

23. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcov voči rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Ustálený skutkový stav správne právne posúdil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho skutkovými a právnymi závermi stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé prívodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o absencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení proti označeným žalovaným a tým nedôvodnosti ich žaloby, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého“ odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené ich očakávania a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s ich právnymi názormi, neznamená porušenie ich práv na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v požadovanej kvalite. V záujme zachovania práva strán sporu na

spravodlivý súdny proces sa odvolací súd teda bude vyjadrovať stručne len k odvolacím námietkam žalobcov.

24. Odvolací súd na úvod poukazuje na odôvodnenie svojho zrušujúceho uznesenia vydaného vo veci dňa 31.10.2019, č. k. 4Co/299/2017-150, ktorým pôvodný zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 07.12.2016, č. k. 9C/410/2015-107 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom uznesení odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že v rámci pôvodného rozsudku nárok žalobcov subsumoval pod ust. § 80 písm. c) O.s.p., účinného do 30.06.2016, pričom dňom 01.07.2016 bola do právneho poriadku SR zavedená nová procesná norma, a to, zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“, podľa ktorého jeho ust. § 470 ods. 1 je nový procesný kódex okamžite aplikovateľný i na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Keďže súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa právnej normy, ktorá vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 1 C.s.p. v čase vydania pôvodného rozhodnutia nebola účinná a nebola tak aplikovateľná na danú vec, dopustil sa pri svojom právnom posúdení veci omylu. Navyše vytkol súdu prvej inštancie, že otázku existencie naliehavého právneho záujmu neposudzoval právne dostatočne, keď navyše ani ex offo neskúmal pasívnu legitimáciu oboch žalovaných vo vzťahu k požadovanému určení, nezaoberal sa právnym posúdením a vyhodnotením tej nespornej skutočnosti, že žalovaný 1/ nie je dedičom po poručiiteľke L. B., necitoval právne normy, ktoré tieto aspekty veci riešia a svoj spôsob ich aplikácie a svoje právne úvahy v tomto smere v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysvetlil. Nezaoberal sa tým, či nemožno žalovať žalovaného 1/ na plnenie, z ktorého dôvodu by na požadovanom určení chýbal naliehavý právny záujem. Odvolací súd vtedy súhlasil s tým, že v zmysle zásady „súd pozná právo“ nebolo povinnosťou žalovaných svoje skutkové tvrdenia o dôvode prevodu finančných prostriedkov poručiiteľkou na žalovaného 1/ pomenovať relevantným právnym úkonom, a tiež súhlasil s vtedajšou odvolacou argumentáciou žalovaných, že k uzatvoreniu darovacej zmluvy možno dôjsť aj konkludentne. Okrem toho vytkol súdu prvej inštancie nedostatočné a tým nezákonné odôvodnenie pôvodného rozsudku celkovo. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť v ďalšom konaní opätovne právne posúdiť žalobou uplatnený určovací návrh podľa aktuálnej právnej úpravy danej ust. § 137 písm. c) a d) CSP, skúmať otázku existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení podľa ust. § 137 písm. c) CSP, prípadne posúdiť opodstatnenosť žaloby podľa ust. § 137 písm. d) CSP a v tom prípade skúmať existenciu osobitného predpisu oprávňujúceho žalobcov na podanie predmetnej žaloby bez nutnosti existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe vyplývajúcej z osobitného právneho predpisu, vec následne prípadne aj vecne prejednať, v rámci prejednávania veci sa prioritne ex offo zaoberať vecnou legitimáciou všetkých subjektov sporu v konaní a nové rozhodnutie vo veci odôvodniť zákonu zodpovedajúcim spôsobom za účelom jeho preskúmateľnosti stranami sporu a prípadne i súdom odvolacím.

25. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa čl. 15 základných princípov CSP dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

26. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdných skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

27. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s

poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

28. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

29. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná, resp. v danom prípade v akom rozsahu. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje. Nesprávnym právnym posúdením sa teda rozumie omyl pri aplikácii práva.

30. Po opätovnom predložení veci súdom prvej inštancie odvolací súd preskúmaním obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa po zrušení pôvodného rozsudku vydaného vo veci a vrátení mu veci na ďalšie konanie pred vydaním nového rozhodnutia riadil intenciami odvolacieho súdu vyjadrenými v zrušujúcom uznesení dôsledne, keď zistený skutkový stav vyhodnotil logicky a teda zákonne a pri jeho právnom posúdení sa nedopustil žiadneho omylu. Odôvodnenie nového rozhodnutia je navyše zodpovedajúce ust. § 220 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporovej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, keď i podľa ústavnej judikatúry do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (aktuálne strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol pred všeobecným súdom úspešný a aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/2004). Súd prvej inštancie veľmi prehľadne a zrozumiteľne vysvetlil svoje právne úvahy vedúce ho k záveru o nesplnení zákonných predpokladov pre dôvodnosť podanej určovacej žaloby v danom prípade. Jeho závery sú konzistentné a dostatočne preskúmateľné pre obe strany sporu, pre laickú i odbornú právnickú verejnosť a taktiež i pre odvolací súd, ktorý sa, ako už uviedol vyššie, so závermi súdu prvej inštancie stotožňuje.

31. Súd prvej inštancie správne právne posúdil, že dedičskému mimosporovému konaniu neprináleží zaberat' sa medzi dedičmi sporným majetkom alebo dlhmi poručiteľa. Takto postupoval i Okresný súd Bratislava I v konaní o dedičstve po poručiťelke L. B. so sp. zn. 46D/477/2014. Z obsahu tohto dedičského spisu, s ktorého obsahom sa súd prvej inštancie v rámci vykonávania dokazovania v preskúmvanej veci oboznámil, vyplýva, že súd v dedičskom konaní neprejednal s dedičmi tvrdenú, avšak medzi dedičmi spornú, pohľadávku poručiťelky voči žalovanému 1/ tvoriacu predmet preskúmvaného sporu, keď sa obmedzil len na zistenie tejto spornosti a neprihliadol na ňu. Nie je teda pravdivé skutkové tvrdenie žalobcov použité v rámci ich procesného útoku, že v dedičskom konaní im bola uložená povinnosť podať žalobu o určenie, že pohľadávka poručiťelky voči žalovanému 1/ patrí do dedičstva po nej.

32. Taktiež súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že v ust. § 212 C.m.p. platného a účinného v čase vydania napadnutého rozsudku nezariadenie sporného majetku alebo dlhov do dedičstva nebráni účastníkom (t. j. dedičom), aby sa domáhali svojho práva žalobou. C.m.p. v tomto a ani v žiadnom inom zo svojich ustanovení nevymedzuje predmet žaloby, ktorou môžu dedičia ochranu svojich ohrozených práv uplatniť, na rozdiel od iných právnych noriem (napr. zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, Zákonník práce a pod.), ktoré predmet žaloby a strany sporu o takýmto právnym predpisom vymedzenej žalobe upravujú *expresis verbis*. Keďže k žalobe, ktorá je predmetom sporu, nie sú žalobcovia oprávnení v zmysle dikcie žiadneho právneho predpisu, nie je namieste určovacia žaloba podľa § 137 písm. d) CSP. Navyše podanie takejto žaloby im nebolo uložené ani v dedičskom konaní, keď toto nevyplýva zo žiadneho procesného úkonu v rámci dedičského konania. Taktiež žalobcami v odvolaní spomenuté ust. § 175k ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a ustanovenie § 198 ods. 1 Civilného

mimosporovného poriadku nedáva žalobcom oprávnenie podať určovaciu žalobu podľa § 137 d) CSP bez preukazovania naliehavého právneho záujmu, nakoľko upravujú len to, že v konaní o dedičstve sa pri spornosti majetku a dlhov poručiteľa súd obmedzí len na zistenie ich spornosti. Ust. § 212 C.m.p. dáva žalobcom ako dedičom po poručiťelke oprávnenie podať napríklad žalobu na plnenie (vydanie bezdôvodného obohatenia), čo žalobcovia aj v inom súdnom konaní urobili.

33. Na mieste je teda posudzovanie naliehavého právneho záujmu na žalobcami požadovanom určení v zmysle § 137 písm. c) CSP. V tomto smere súd prvej inštancie správne právne posúdil, že žaloba na určenie, že určitá vec patrí do dedičstva, teda že v čase smrti poručiteľa bola v jeho vlastníctve, je určitou špecifickou formou žaloby o určenie vlastníctva podľa § 137 c) CSP, pri ktorej však platí to zásadné pre všetky žaloby určovacieho typu, že pre jej úspešnosť je potrebné preukázať naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Tento naliehavý právny záujem je daný vtedy, ak bez tohto určenia by bolo právne postavenie žalobcu neisté, pričom nevyvoláva potrebu ďalšieho súdneho konania, či už mimosporového alebo súdneho sporu, pričom autoritatívny výrok súdu rieši právne postavenie žalobcu definitívne a slúži tak praktickému účelu.

34. Odvolací súd v zhode s právnym názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k preukázaniu naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení, nakoľko žalobcovia sa ochrany svojho práva môžu reálne domôcť žalobou na plnenie proti žalovanému 1/, ktoré súdne konanie mimo tohto preskúmaného súdneho konania i iniciovali, v rámci ktorého bude predmetom dokazovania a prejudiciálneho rozhodovania, či je vlastníkom finančných prostriedkov tvoriacich tvrdenú pohľadávku poručiťelky žalovaný 1/ titulom právneho úkonu uzavretého s poručiťelkou alebo nie je. Určovací výrok o tom, že tieto finančné prostriedky patria do dedičstva po poručiťelke, pre účely konania o žalobe na plnenie proti žalovanému 1/ nevyhnutný nie je. Inak je tomu v sporoch o určenie, že do dedičstva patrí nehnuteľnosť, nakoľko takýto prípadný autoritatívny výrok súdu je vkladuschopnou listinou pre účely evidencie vlastníctva v katastri nehnuteľností.

35. Napokon súd prvej inštancie procesne správne postupoval, ak okrem existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení ex offo skúmal i existenciu vecnej legitímácie strán sporu, keď dospel k správne právne záveru, že stranami sporu o určenie, že sporný majetok poručiťelky patrí do dedičstva, sú len dedičia bez tretích osôb, nakoľko tento spor sa týka len týchto dedičov, čo jasne vyplýva i zo záverov súdnej praxe vyšších súdnych autorít, z ktorých pre účely rozhodnutia vo veci vychádzal súd prvej inštancie. Je samozrejmé, že pri určovacej žalobe o určenie, že do dedičstva patrí nehnuteľnosť, je pasívne vecne legitimovanou stranou sporu fyzická alebo právnická osoba vedená ako vlastník nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností, a to práve pre účely vykonania zmeny v evidencii nehnuteľností na základe autoritatívneho súdneho rozhodnutia, keď o inú situáciu sa jedná, ak predmetom sporu je vec hnutelná, t. j. peňažná pohľadávka. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o absencii vecnej pasívnej legitímácie žalovaného 1/ v spore. Ak žalobcovia jeho pasívnu legitímáciu odôvodňujú skutočnosťou, že voči nemu mala poručiťelka pohľadávku a je teda povinný im vydať bezdôvodné obohatenie týmto titulom, odvolací súd poukazuje práve na to, že predmetom sporu nie je žaloba na plnenie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale určovacia žaloba medzi dedičmi o spornom majetku poručiťelky. Žalovaná 2/ ako dedička po poručiťelke Helene Fratričovej je pasívne vecne legitimovaným subjektom v preskúmanom spore, keďže nemá záujem byť v spore žalobcom, pričom však tento právny záver odvolacieho súdu nič nemení na vecnej správnosti napadnutého rozsudku o nedôvodnosti zvolenej určovacej žaloby žalobcov pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v ich individuálnom prípade.

36. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobcov za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaných v odvolacom konaní.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).